

De geest van Cluny door een anonieme schrijver*

Om met zijn geringste verdiensten te beginnen,
kunnen we zeggen,
dat Odilo een statige gestalte had
en een opmerkelijke stem.
Hij sprak heel goed.
Het was een vreugde hem te zien:
zijn engelachtig gelaat, zijn serene blik,
ieder van zijn bewegingen en zijn handelingen
ademden rechtschapenheid uit.
Uit iedere plooï van zijn kleren sprak waardigheid,
eerbied voor zichzelf en voor anderen.
Hij had iets lichtends over zich
dat uitnodigde tot navolging en eerbied.
Het licht van de genade
die in hem woonde straalde
als het ware naar buiten uit
en liet ons zijn geestelijke kracht zien.
Want de geestelijke grootheid van iemand
wordt, zoals men wel gezegd heeft,
zichtbaar in zijn lichamelijke gestalte.

Zijn kleren waren wat ze moesten zijn,
men kan niet zeggen dat ze te mooi waren of te armoedig.
Verheven boven de anderen,
zocht Odilo vrijwillig de nederigheid en boetvaardigheid.
Hij veroordeelde liever zichzelf dan anderen te straffen.
Hij was zo ijverig in werken van barmhartigheid
dat hij nooit weigerde iemand te helpen.
Hij leefde met zijn broeders in gemeenschap
en deelde wat hij in gebruik had
met wie erom vroeg.

Zijn geestelijke vreugde
was in ons overgegaan en verruimde ons hart.
Ik zal ernaar streven, zei hij,
om echt te zijn, liever dan welsprekend.
Onze professie staat niet de minste voldoening toe
van een ijdel gesprek;
wij proberen te zijn en niet te lijken.

* De geest van Cluny in Zodiaque. Het leven van Odilo volgens een anonieme schrijver